

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **T. H. Y. L.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2019, č. j. CPR-21152-2/ČJ-2019-930310-V241, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2019, č. j. 18 A 24/2019 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza s platností od 4. 6. 2016 do 3. 5. 2017. Před svým odjezdem z domovského státu do České republiky však podala na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

[2] Dne 19. 10. 2017 prováděla hlídka cizinecké policie pobytovou kontrolu ve věci žádosti žalobkyně o dlouhodobý pobyt. Při této kontrole se žalobkyně prokázala cestovním dokladem č. X, ve kterém byl vyznačen výjezdní příkaz na dobu 33 dnů

s platností do 26. 6. 2017. Na základě tohoto zjištění byla žalobkyně zajištěna za účelem vyhoštění.

[3] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ve Frýdku-Místku ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPT-231470-99/ČJ-2017-070022, jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění, neboť na území pobývala neoprávněně bez platného víza, ač k tomu nebyla oprávněna, a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu čtyř měsíců (dále jen „správní orgán prvního stupně“ a „prvostupňové rozhodnutí“).

[4] Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla znovu poté, co ve věci Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 4. 1. 2019, č. j. 18 A 41/2018 - 19, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2018 a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Tímto rozsudkem nepřisvědčil žalobkyni v tom, že by jí vznikla tzv. „fikce pobytu“ v důsledku podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dne 27. 1. 2016 na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, o níž bylo pravomocně rozhodnuto dne 15. 1. 2018. Žádost totiž nebyla ve smyslu § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců podána na území České republiky. Důvodnou však krajský soud shledal žalobní námitku, že správní orgány neprovedly výslech svědka J. H. ani nezdůvodnily, proč tak neučinily. Ten měl žalobkyni doprovázet při podání její žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití s manželem na území České republiky, a může dosvědčit, že pracovník správního orgánu, tedy odboru azylové a migrační politiky MV ČR (dále jen „OAMP“) podanou žádost vrátil zpět s tím, že ji žalobkyně není oprávněna podat, jelikož již probíhá řízení o stejné žádosti podané na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji.

[5] Když se krajský soud zabýval věcí podruhé, žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Podle něho žalovaná správně posoudila věrohodnost svědecké výpovědi svědka J. H., že žádnou žádost se žalobkyní nepodávali, a pouze se ptali na průběh řízení o již podané žádosti. Tvrzení žalobkyně, že Ministerstvo vnitra často odmítá přijímat podávané žádosti, nezpochybňuje věrohodnost svědectví pana H. Pro své tvrzení, že její žádost byla při pokusu o podání odmítnuta, nemá žalobkyně žádné důkazy. Podle krajského soudu žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně, a proto správní orgán prvního stupně nepochybil, uložil-li jí správní vyhoštění a stanovil přiměřenou dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU. Nezasáhl nepřiměřeně do jejího rodinného a soukromého života, jelikož i její manžel je vietnamským státním příslušníkem, a proto realizace jejich soukromého života není vázána na území České republiky. Ve Vietnamu má žalobkyně veškeré další rodinné příslušníky a na Českou republiku nemá jiné společenské a kulturní vazby. Po uplynutí doby 4 měsíců bude žalobkyně oprávněna znovu požádat o povolení k pobytu v České republice. Správní orgány zohlednily povahu a pevnost rodinných vztahů žalobkyně a dobu trvání jejího pobytu v České republice v souladu se směrnicí Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003. Krajský soud dále uvedl, že pro vznik fikce pobytu jakožto oprávnění k pobytu na území je podmínkou, aby žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny byla

pokračování

podána na území České republiky. Smyslem § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců je umožnit podání žádosti o vydání povolení či prodloužení jeho platnosti cizincům, kteří již na území České republiky pobývají na základě předchozího uděleného víza. Podání žádosti na území, nikoliv v zemi původu na zastupitelském úřadě, je tak logickým předpokladem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud nesprávně posoudil, že jí po skončení vyhoštění nic nebrání podat žádost o povolení k pobytu v České republice. Nevzal v potaz námitku stěžovatelky, že objednávací systém provozovaný Zastupitelským úřadem ČR v Hanoji vždy nabízí menší počet volných termínů k podání žádosti, než je počet žadatelů. Tyto okolnosti jí brání v podání žádosti, přičemž nelze vyloučit, že marnými pokusy o registraci stráví měsíce až roky, a proto její odloučení od manžela bude trvat delší dobu než stanovené 4 měsíce. Stěžovatelka dále trvá na tom, že fikce pobytu v jejím případě platila na základě žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, kterou podala dne 27. 1. 2016 na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Pro vznik fikce není nutné podat žádost na území České republiky. Ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je třeba systematicky vykládat tak, že i řízení o žádosti podané na zastupitelském úřadě zakládá fikci pobytu, jelikož brání podání další žádosti za stejným účelem pobytu na území. Tento výklad odpovídá i smyslu a účelu směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, zejména odst. 13 preambule. Pobyt stěžovatelky byl proto oprávněný a podmínky pro správní vyhoštění nejsou splněny. Krajský soud nevzal v potaz konkrétní situaci, v níž se stěžovatelka nachází.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a souhlasí s názorem krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Fikce oprávnění k pobytu

[11] Stěžejní otázkou v tomto případě je, zda žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podaná dne 27. 1. 2016 na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji založila ve prospěch stěžovatelky fikci oprávnění k pobytu na území České republiky poté, co dne 3. 5. 2017 uplynula platnost dlouhodobého víza.

[12] Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů [...], nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.“*

[13] Podle § 47 odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců *„v odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.“*

[14] Ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pak v návaznosti na to stanoví, že *„pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů [...] uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu [...], ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum [...] za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“*

[15] V § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se pak dále stanoví, že (zvýraznění dodáno) *„vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedené v odstavci 5 nebo v § 42c odst. 2 se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, pokud cizinec a) podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, povolení k dlouhodobému pobytu rezidenta jiného členského státu Evropské unie, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, zaměstnanecké karty nebo modré karty nebo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 4; b) byl k podání žádosti na území podle odstavce 5, § 42a odst. 5, § 42c odst. 2, § 42f odst. 2, § 42g odst. 5 a § 42i odst. 3 písm. a) oprávněn, a c) doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedeného v odstavci 5 nebo § 42c odst. 2 uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.“*

[16] Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podala stěžovatelka dne 27. 1. 2016, tedy ještě před samotným počátkem platnosti dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů (platné od 4. 6. 2016 do 3. 5. 2017).

[17] Na rozdíl od krajského soudu je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že pro vznik fikce platnosti dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů nehraje roli to, že stěžovatelka žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podala na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Rozhodující v jejím případě totiž je, kdy tuto žádost podala. Jelikož ji podala před počátkem platnosti dlouhodobého víza nad 90 dnů bez jakékoli návaznosti na ně, nebyla žádost způsobilá zapříčinit, aby se vízum považovalo za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Taková žádost by byla ve vztahu k fikci oprávnění k pobytu neúčinnou i v případě, že by ji stěžovatelka podala na území České republiky. Žádost podaná před počátkem platnosti dlouhodobého víza nad 90

pokračování

dní sice vytvořila překážku zahájení řízení ve věci, a tudíž stěžovatelka nemohla řádně podat na území České republiky žádost znovu, nicméně podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dne 27. 1. 2016 bez návaznosti na platné dlouhodobé vízum nad 90 dní bylo volbou stěžovatelky, která nemohla při podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny rozumně předpokládat, že tak v budoucnu vytvoří fikci platnosti dlouhodobého víza nad 90 dní, které v tento okamžik ještě neexistovalo. Opačný výklad by vytvářel prostor pro účelové podávání žádostí k dosažení legalizace pobytu na základě fikce.

[18] Závěr krajského soudu, že fikce platnosti povolení zakládající oprávnění k pobytu nenastala, je proto správný, i když důvody, na nichž spočívá, jsou jiné, než jak je nahlíží Nejvyšší správní soud. Námitka stěžovatelky není důvodná.

[19] I když to není pro odůvodnění výroku tohoto rozsudku nezbytné, považuje soud s ohledem na argumentaci stěžovatelky za vhodné vyjádřit se i k závěru krajského soudu, že fikce platnosti dlouhodobého víza nenastane, nebyla-li žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podána na území České republiky.

[20] Zákon o pobytu cizinců říká, že *„žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu“* (§ 42a odst. 4; od 31. 7. 2019 přesunuto do odst. 5).

[21] Vedle toho podle § 42a odst. 5 věty první (od 31. 7. 2019 přesunuto do odst. 6) zákona o pobytu cizinců platí, že *„v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů [...] může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu“* (zvýraznění dodáno).

[22] Zákon o pobytu cizinců v § 42a odst. 4 a 5 umožňuje cizinci v průběhu povoleného pobytu na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů podat svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jak na zastupitelském úřadu, tak na území České republiky Ministerstvu vnitra. Ačkoliv je tedy možné žádost podat u kteréhokoli ze jmenovaných správních orgánů, § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců výslovně spojuje fikci oprávnění k pobytu pouze se žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podanou na území České republiky.

[23] Důvodová zpráva k návrhu zákona, posléze vydanému pod č. 314/2015 Sb., (změna zákona o azylu, o pobytu a ochraně cizinců) uvádí: *„Předpokladem uplatnění fikce platnosti dosavadního dlouhodobého víza či povolení k pobytu podle navrhované úpravy je oprávněné podání žádosti na území.“* Avšak zákonodárce již nevysvětluje, proč zákonná úprava fikci oprávnění k pobytu neváže k žádosti podané na zastupitelském úřadu, přestože podle § 42a odst. 4 a 5 zákona o pobytu cizinců ji tam lze v průběhu platnosti povolení k pobytu cizince na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů podat. Úmysl zákonodárce nelze přitom dovodit ani z obecného záměru novelizace [zákon č. 314/2015 Sb., změna zákona o azylu, o pobytu a ochraně cizinců, jenž k obecnému odstavci 4 (před novelou odstavec 2) § 47 doplnil mimo jiné ještě shora citovaný odstavec 6], jímž je zamezení účelově podávaným žádostem majícím za následek účelové řetězení fikcí

oprávnění k pobytu. Účelovost nelze spatřovat v samotném podání žádosti na zastupitelském úřadu, když to zákon o pobytu cizinců výslovně umožňuje. Pro striktní a bezvýjimečné omezení vzniku fikce oprávnění k pobytu pouze na podání žádosti u toho kterého správního orgánu, ačkoliv zákon připouští podat žádost řádně u více správních orgánů, je těžké najít opodstatnění.

[24] Lze připomenout, že podle § 62 odst. 4 zákona o pobytu cizinců „*po vycestování cizince z území zanikne platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Platnost ostatních dlouhodobých víz není vycestováním cizince z území dotčena.*“ Cizinec s platným dlouhodobým vízem nad 90 dnů tedy není nikterak omezen ve svých možnostech z území České republiky vycestovat, nejedná-li se o vízum za účelem strpění pobytu na území. Zároveň podle § 169d zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat u příslušného správního orgánu osobně.

[25] Podle Nejvyššího správního soudu si lze představit situaci, kdy cizinec oprávněně pobývajícím na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů vycestuje v průběhu platnosti svého víza do země původu či třetí země, a nastanou okolnosti, pro které se rozhodne s ohledem na končící platnost dlouhodobého víza nad 90 dnů řádně a z poctivých důvodů (tj. nikoli účelově, např. ve snaze zneužitím svého práva získat neoprávněnou pobytovou výhodu) podat na příslušném zastupitelském úřadu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Následně ještě před koncem platnosti dlouhodobého víza legálně odcestuje zpět na území České republiky. Podle shora popsaného přístupu by bylo řízení o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny již zahájeno, nicméně po dobu, než o ní bude pravomocně rozhodnuto, by mu nevznikla fikce oprávnění k pobytu, jelikož jeho žádost byla podána na zastupitelském úřadu. To by ovšem zároveň představovalo překážku pro zahájení řízení o nové žádosti podané na území České republiky (bez toho, že by původní žádost řádně podanou na zastupitelském úřadu vzal zpět, což je sice možné, ale zaplacený správní poplatek 2500 Kč se nevrací). V okamžiku, kdy cizinec zjistí, že fikce podáním žádosti na zastupitelském úřadě nenastala, je už obvykle pozdě na nápravu a od neoprávněného pobytu vede přímá cesta k vyhoštění se všemi důsledky pro pokus o opakovaný vstup na území ČR.

[26] Popsaná modelová situace ilustruje, že nelze jednoduše, bez ohledu na konkrétní okolnosti případu dospět k obecnému závěru, že není-li žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podána na území České republiky, nevznikne cizinci fikce oprávnění k pobytu. Ačkoliv § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců výslovně stanoví jako podmínku vzniku fikce to, že je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podána na území České republiky, vedl by zjednodušující závěr ohledně oprávněného a řádného podání žádosti na zastupitelském úřadu k situaci, jež zasahuje do legitimního očekávání žadatele, nemá racionální opodstatnění a o níž není ani zřejmé, zda ji zákonodárce vzhledem k její specifičnosti předpokládal.

[27] Nejvyšší správní soud má s ohledem na shora uvedené za to, že v případě řádného a oprávněného podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného

pokračování

soužití rodiny na zastupitelském úřadu v průběhu platnosti povolení k pobytu na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů (§ 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců) by za splnění podmínek podle § 47 zákona o pobytu cizinců bylo možno se zřetelem na individuální okolnosti uvažovat o výjimečném vzniku fikce oprávnění pobytu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti na základě použití analogie.

III.B Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života

[28] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že při posouzení přiměřenosti zásahu do jejího rodinného a soukromého života nevzal v potaz, že objednávací systém provozovaný Zastupitelským úřadem České republiky v Hanoji vždy nabízí menší počet volných termínů k podání žádosti, než je počet žadatelů. To jí fakticky brání v podání žádosti, přičemž nelze vyloučit, že marnými pokusy o registraci stráví měsíce až roky. Odloučení od manžela bude trvat delší dobu než 4 měsíce.

[29] Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života dostatečně zabýval v odstavci 9 napadeného rozsudku. K námitce problémového podávání žádostí skrze objednávací systém na Zastupitelském úřadě ČR v Hanoji uvedl, že stěžovatelka i její manžel jsou vietnamskými státními příslušníky, a proto realizace jejich rodinného a soukromého života není vázána na území České republiky. Veškerí rodinní příslušníci stěžovatelky žijí ve Vietnamu a jiné společenské a kulturní vazby na Českou republiku nemá. Po uplynutí 4 měsíců bude oprávněna žádost podat.

[30] Přiměřeností vyhoštění v případě nefunkčnosti objednávacího systému provozovaného Zastupitelským úřadem České republiky v Hanoji se Nejvyšší správní soud již ve svých rozhodnutích zabýval. Ve svém rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 237/2016 – 37 shledal nepřiměřeným zásahem situaci, kdy se cizinka opakovaně ve stovkách pokusů pokoušela zaregistrovat si v systému Visapoint volný termín k podání žádosti o pobyt za účelem soužití s manželem a dvěma nezletilými dětmi, kteří mají trvalý pobyt na území České republiky, avšak za celé dva roky nebyl volný jediný termín. Zároveň cizinka na tento problém a obavu z návratu do Vietnamu bez registrace upozornila i Ministerstvo vnitra v poslední den platnosti výjezdního příkazu. Za této situace soud vyslovil, že *„nelegální pobyt cizince vyvolaný faktickou nemožností podání žádosti o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny (zde v důsledku nemožnosti registrace termínu pro podání žádosti v systému Visapoint) je třeba v řízení o správním vyhoštění hodnotit velmi mírně, a to nejen z hlediska ukládané délky zákazu vstupu, ale především při posuzování samotné potřeby uložení správního vyhoštění, např. v rámci hodnocení dopadů takového rozhodnutí na soukromý nebo rodinný život cizince.“*

[31] Toto posouzení je však s ohledem na okolnosti nepřiléhavé na situaci stěžovatelky. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Azs 328/2016 – 25, lze závěry rozsudku č. j. 3 Azs 237/2016 – 37 aplikovat pouze za zcela specifických okolností.

[32] Z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 – 22 vyplývá, že *„krajský soud správně uvedl, že při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění není povinen zkoumat, zda si stěžovatel bude moci podat žádost o*

povolání k pobytu, nýbrž přezkoumává samotné rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho důsledky pro stěžovatele a jeho rodinu.“ Shodný závěr jako v rozsudku č. j. 6 Azs 276/2016 – 22 soud vyslovil také v rozsudku ze dne 11. 5. 2017, č. j. 7 Azs 100/2017 – 16.

[33] Nejvyšší správní soud si je vědom problémů, které jsou spojeny s objednávacím systémem na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Z obecné nefunkčnosti tohoto systému však nelze dovodit, že by tato skutečnost bez dalšího v případě všech občanů ve Vietnamu, kteří se potenciálně nemohou zaregistrovat, ospravedlňovala nerespektování zákona o pobytu cizinců a představovala překážku vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018 – 25).

[34] Ani tato námitka stěžovatelky není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[36] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu